

YOUTUBE-PARANOIA

Stilheden og mørket omkring de to venner er så tæt, at det kryber ind fra alle sider. Kun deres ansigter er oplyst af et skarpt grønt skær. Uden at blinke holder de øje med hver sin lille skærm på deres kameraer. Gennem det ultraviolette lys kan de se gennem mørket.

De er stille. Det ligner dem ikke. De plejer altid at snakke løs til både hinanden og kameraet. Men siden de gik ind i kirken, har ingen af dem sagt et ord.

Man kan mærke, at de ved, der er noget galt.

At de ikke er alene i mørket.

"Kan du se noget?" spørger Nico.

"Ikke en skid," svarer Mix.

En puslen bag dem får dem til at fare sammen.

"Hva' fuck var det?!"

På et splitsekund har de begge rettet deres kameraer mod stedet, hvor lyden kom fra. Men selv med night vision er der intet at se. Støv og sten. Ikke andet. Ingen spøgelser. Ikke så meget som en skræmt mus.

"Shit, mand," hvisker Nico. "Jeg kan ikke lide det her."

"Det er fandeme nøjeren, det er!" Mix' stemme skælver.

"Det var dig, der ville herind, mand. Nu er vi her. Ikke bare på det mest nøjeren sted i Danmark. Men sgu i en *kirke* på det mest nøjeren sted i Danmark! Hvad er din plan?"

Det ser ud, som om Mix et øjeblik glemmer alt om at være bange. Hans smil lyser næsten op i mørket.

"Åh nej," sukker Nico. "Ikke dét. Jeg hader det smil."

"Det er tid til en udfordring."

"Nej, det tror jeg så ikke, det er."

"Du ved, det er, hvad vores følgere vil have," smiler Mix.

Det argument kan han ikke sige noget til. Ikke andet end: "Fint. Whatever, mand. Så kom med din lille udfordring."

Mix vender sit kamera og taler direkte til deres følgere: "Vi befinder os i kirken på Børglum Kloster.

Muligvis det mest hjemsøgte sted i hele landet. Her er skumle lyde overalt. Og en konstant følelse af at blive overvåget. Vi har bare ikke set nogen spøgelser endnu. Vi har ingen beviser. Men det kommer alt sammen til at ændre sig ... lige om lidt.”

Han trækker et par håndjern op af lommen.

”Nej ...”

”Jo, min ven.”

”Det gør jeg ikke.”

”Jo, du gør.” Mix’ smil bliver endnu større. ”For vores følgere.”

”Jeg hader dig.”

Mørket virker endnu tættere end før, da Nico sidder alene tilbage i kirken. Han er nu lænket til kirkens alter. Mix har lige grinet og vist ham nøglen, inden han lagde den i lommen, og bedt Nico om at hygge sig med alle de døde munke.

Nico tænder for kameraet og bruger night vision til at se i mørket. Det ultraviolette lys når ikke helt ned til kirkens døre.

Men kirken er tom.

Og meget, meget stille.

”Ja ... så er jeg her,” hvisker han og vender kameraet mod sig selv. ”Skiderikken er skredet. Hvis jeg kender

Mix ret – og det gør jeg – så lader han mig sidde her alene i mindst en time. Mindst. Men jeg ...”

Med ét holder han mund.

Spidser ører.

”Der er noget. Nede ved dørene ...”

Nico vender kameraet og ser på skærmen.

Intet.

Kirken i grønne nuancer.

That’s it.

Nej, vent ...!

Et lille lys danser hen over skærmen. Så er det væk igen.

”Så I det?” gisper han. ”Det var en orb! Lige foran mig! Hvor var det vildt! Så I det?” Han får selvfølgelig ikke noget svar. ”Shit, mand ...”

Hans stemme giver genlyd fra det hvælvede loft, inden den bliver slugt af mørket. Der er kun den næsten rungende stilhed tilbage. Og det totale mørke.

”Hvis her er nogen ... så giv lyd!” Han ser ud til at fortryde med det samme at have sagt det. ”Hvad sker der med mig, mand? Se min hånd. Jeg ryster. Jeg ...” Han prøver at sige noget mere til deres følgere men kan ikke. Kun en hvirken kommer over hans læber: ”Det er så nøjeren, det her ...”

I det samme lyder en lav knirken fra den modsatte ende af kirken. Som om nogen lirker døren op og kommer ind til ham.

”Shit,” hvisker han. ”Der var en lyd. Hørte I det? Hvert lille bitte hår på min krop stritter lige nu. Mit hjerte ... mit hjerte galoperer af sted. Jeg er helt tør i munden.” Han ser sig omkring i mørket og skælver. ”Fuck mand, her er koldt.”

Nicos ånde bliver synlig på kameraets skærm.

”Jeg er ... jeg er ikke alene.”

En høj lyd runger gennem kirken. Kameraet flyver rundt og gør det umuligt at se, hvad der sker.

Men man kan høre den ensomme spøgelsesjæger skrigе i blind frygt.

TVUNGET PÅ KULTURTORTUR

En høj stemme rev Mikkkel ud af hans trance omme på bagsædet.

Han så forskrækket op fra sin telefon og *Paranoia*-drengenes seneste eventyr.

”Årh, hvad, mor?! Du gav mig et chok.”

Mikkels mor vendte sig om mod ham og fik puffet til hans far, så både bil og campingvogn slingrede.

”Hører du overhovedet efter, Mikkkel? Jeg har siddet den sidste halve time og talt til dig.”

Mikkkel tog sine earbuds ud af ørerne. Hans mor havde ikke set dem for hans lange hår. Hun blev godt mopset. Først skulle han skældes ud for ikke at høre efter. Bagefter fik han ordre om at holde en pause fra sin mobil og om snart at blive klippet. Derefter fik han den sidste halve times ævl i langsom gengivelse.

Nanna hørte heller ikke efter.

Hun strakte sig ud på tværs af bagsædet, logrede dovent og så op på Mikkkel med et blik, der betød, at han gerne måtte klø hende bag ørerne, hvis han havde lyst. Han kunne ikke stå for hendes store hundeøjne og gav sig til at nusse hende.

For gud ved hvilken gang fik Mikkkel at vide, hvor heldig han burde føle sig. Det var ikke alle, som kom ud at se Danmark på den måde. Hans mor mente, at han ville have godt af noget kultur i stedet for alt det fjollede YouTube og KlikKlak, og hvad det nu ellers hed alt sammen. Hans ældre søskende, Stinne og Jeppe, vidste slet ikke, hvad de gik glip af, sagde hun.

Det gjorde de nu nok, tænkte Mikkkel. Stinne og Jeppe var bare kloge nok til at blive hjemme, nu hvor de var blevet så gamle, at de selv kunne bestemme, hvordan de ville bruge deres ferie. De havde udtjent deres værnepligt og været på nok ferier med de gamle.

Mikkkel sukkede. Han ville bare gerne se det nye afsnit af *Paranoia* færdig. Tænk at være lænket til alteret i Børglum Kloster. Mens man kunne høre slæbende fodtrin, som ...

Noget, hans mor sagde, afbrød hans tanker og fik ham til at løfte det ene øjenbryn.

”Vent lige,” afbrød han. ”Hvor er det nu, vi er på vej hen?”

”Altså, Mikkkel! Nogle gange, så ...”

”Er det tilfældigvis et hjemsøgt slot eller sådan noget?”

”Nej, det er ikke. Hvor er du fjollet. Det er et gammelt kloster.”

Mikkkel rettede sig op i sædet.

”Børglum Kloster?!”

”Nå, så *hører* du jo efter, skat. Hvor er det dejligt.”

Mikkels far kæmpede for at få parkeret ved siden af en anden stationcar med campingvogn. En pige og en dreng på hans egen alder blev trukket ud af bilen af deres forældre. Det så ud til, at Mikkkel ikke var den eneste stakkel, som blev slæbt med rundt i landet af sine forældre for at få noget dansk kulturhistorie proppet ned i halsen.

De så ud til at være tvillinger.

Idet de gik forbi, så de begge på Mikkkel.

Han vidste ikke rigtig, hvad han skulle gøre af sig selv.

Prøvede at virke cool. Gav dem et kort og kontrolleret nik. Anerkendelse og respekt. Sådan dér, ja. Ret cool, faktisk, hvis han selv skulle sige det.

De så på hinanden, som om de skulle afgøre, om Mikkkel var en taber, som ikke var værd at hilse på. Så kiggede de på ham igen. Drengen sendte ham et forsigtigt smil. Pigen satte to fingre mod tindingen og lod med tomten en usynlig kugle blæse gennem hjernen.

Så blev de trukket hen mod porten af deres forældre.

Med en masse gode råd fra hans mor fik Mikkels far langt om længe parkeret.

Mens de fandt termokanden med kaffe frem, lukkede Mikkkel Nanna ud i det fri. Hun havde ikke tid til at få snor på og løb direkte ind i den nærmeste busk for at tisse.

"Så dygtig, Nanna," grinede Mikkkel, da han så hendes lettede blik og den lange tunge, der væltede ud af kæften på hende. "Bare giv dig tid, tøsen. Du har holdt dig længe."

Mens han ventede på, at Nanna blev færdig, så han sig lidt omkring. Foran ham lå Børglums mægtige hovedbygning. Hvidkalket, velholdt og slet ikke uhyggelig at se på, syntes han. Det var svært at forestille sig, at dét skulle være et af Danmarks mest hjemsøgte steder.

Men det var, hvad gutterne i *Paranoia* kaldte det.

Mikkkel så op på de mange vinduer. Så for sig,

hvordan folk gennem tiden havde stået derinde og kigget ud. Munke. Biske. Herremænd og tjenestefolk. Gennem hundredvis af år.

Nanna kom hen til ham. Lettet, glad og klar til at lege.

Derfor så Mikkel ikke ...

... at noget betragtede ham fra et af vinduerne.

